

OSKAR OBSERVERAR

Oskar Sternulf: Hur väljer vi en chef?

OSKAR STERNULF

För inte allt för länge sedan läste jag en väldigt annorlunda och häpnadsväckande intervju i en lokaltidning från någonstans i Sverige.

Den gjorde mig oerhört provocerad, irriterad och nästan lite besviken. I stora drag handlade intervjun om en högt uppsatt person inom den kulturella sektorn, som helt öppet visade på ett stort ointresse för sin nya tjänst. Det var troligen en av de första intervjuerna som personen var med i, men vid ett flertal tillfällen kom jag på mig själv med att skaka på huvudet och sucka högt. Låt mig förklara.

Jag kan säga er att för mig, som själv är nitiskt engagerad kulturarbetare och kulturestradör, är det skrämmande när den nya konstnärliga chefen refererar till en känd barnbok gällande senaste lästa bok, en romantisk komedi som den bästa filmen som personen har sett samt - och det här är det pinsammaste i hela intervjun - inte ens minns sitt senaste teaterbesök.

What?! En chef inom kultursektorn, som inte ens vet när denne var på en teater senaste gången? Läste jag verkligen rätt? Visserligen går det alltid att skylla på åldern, dåligt minne eller en kombination av båda två, men när ovan nämnda person inte ens har upplevt 35-årskrisen blir i alla fall jag fundersam. Hur har man tänkt när man rekryterar? Är det rent av hos rekryterarna som ointresset finns och hade en annan chefs-tjänst inom samma kommun (bort)prioriterats på samma sätt?

Personen i sig har väl åtminstone någon erfarenhet av den här typen av jobb? Det är väl åtminstone så att den nya chefen brinner för att verka för ett levande kulturliv och själv sätta sig in och medverka i kommande evenemang? Nja, det verkar dessvärre tveksamt på den punkten också. Något av det första som nämns i ingressen (och därefter även två gånger i texten) är nämligen att chefen enbart har tänkt sig att fördjupa sig i det administrativa arbetet. Visserligen är det en väldigt viktig del sett till det stora hela, men var finns passionen för jobbet och hur ska personen kunna bli insatt och ta rätt beslut när det kommer till de konstnärliga bitarna? Kulturuppdrag är inga jobb, utan liknar mer en livsstil.

Jag kan i alla fall lugna er med en sak i den här konstiga urvalsprocessen. Personen har bara uppdraget under en kortare period. Inte ens ett halvår. Det kommer visserligen att betyda att kulturen blir lidande under en längre period. Jag blir faktiskt inte heller lugnare av att läsa det politiskt korrekta, eller den "ödmjuka kommentaren" om det ska uttryckas snällt, att den kompetens som personen saknar, sitter övriga medarbetare på. Visserligen är det väldigt viktigt att jobba som ett team, men likväl är det personen som är chef som har det yttersta konstnärliga ansvaret. Då spelar det ingen roll hur många förståsigpåare personen har bredvid sig om intresset är lika med noll.

Det som slutligen oroar mig mest är faktiskt vem som kommer att ta över efter det att den tillförordnade chefen avslutar sitt engagemang. Hur ska en person, likgiltig inför kulturupplevelser, på ett ärligt och kompetent sätt finna en ersättare, som inte bara "vill sitta vid skrivbordet och administrera" utan också vill kämpa för en kulturellt nyfiken och nytänkande stad?